

Grenswandeling in de Oostkantons

BURG-REULAND

LENGTE: 18 km

VERTREKPUNT: Aan de mooie kerk van het dorp Burg-Reuland, tien kilometer ten zuiden van Sankt Vith in het uiterste zuiden van de Oostkantons.

AANDACHTSPUNTEN: Deze wandeling bestaat grotendeels uit boswegen en -paden. Drie keer moet je een hoogteverschil van meer dan honderd meter overwinnen. Verschillende paden zijn met gras begroeid en een drietal kortere eindjes lopen door dichte begroeiing. Een kilometer lang moet je de Belgisch-Duitse grens volgen. Er is hier niet altijd een pad, sommige delen zijn volledig dichtgegroeid en de oriëntatie is hier helemaal niet evident. Je zal moeten speuren naar oude grensstenen diep in het bos om de juiste weg te vinden maar deze grensstenen staan ook verscholen tussen het groen. Een gedeelte van de wandeling loopt in Duitsland. In het grensgebied tussen België en Duitsland en over de grens verschilt de situatie op het terrein nogal van wat je op topografische kaarten vindt. Een keer moet je de rivier de Our oversteken. Bij de overstromingen van de zomer 2021 spoelde de vroegere brug hier weg. De brug zou hersteld worden tegen het voorjaar van 2022 maar tot dan mag je hier dus je schoenen en kousen uittrekken om door de rivier te waden. Het water is hier meestal heel ondiep, het komt hoogstens tot aan de knieën.

TOPOGRAFISCHE KAARTEN NGI: 56/7-8 (1:25.000) en 31/3-4 (1:20.000). Een gedeelte van de wandeling loopt over de grens in Duitsland en hiervoor moet je een andere kaart voorzien, bijvoorbeeld Wanderkarte nr17 (Prümer Land) van Eifelverein.

Burg-Reuland is een typisch middeleeuws dorp in de Oostkantons dichtbij de Duitse grens. Het ligt in de vallei van de Ulf, een beekje van niemendal, tussen hoog oplopende en panoramarijke heuvels. De trekpleister van het dorp is het kasteel uit de tiende eeuw. De resterende gedeelten werden gerestaureerd en zijn vrij te bezoeken. Boven op de hoogste toren heb je een magnifiek uitzicht over het dorp, de romantische vallei en de omliggende heuvels. De GR5, de legendarische lange-afstandswandelroute van Hoek van Holland naar Nice, passeert door het dorp. De eerste kilometers van onze wandeling lopen trouwens samen met deze wandelroute. In Burg-Reuland vind je een toeristisch informatiekantoor met een schat aan documentatie en wandelkaarten.

In 1920, na de Eerste Wereldoorlog, werden de Oostkantons door het Verdrag van Versailles toegevoegd aan België maar de voertaal en de cultuur zijn nog steeds Duits. De deuren van de oude huisjes dragen eigenaardige codes. Nergens anders in België kennen wij bijvoorbeeld een bakkerij waar je ook bier kan drinken (of is het een café waar je brood kan kopen?) Hier vind je die wel 'Bei Stinne' en wij kunnen in Burg-Reuland onmogelijk de wandeling starten zonder hier eerst even iets te drinken en te eten. Vreemd is ook dat er in de Oostkantons geen Atlas der Buurtwegen bestaat! Ten tijde van het in kaart brengen van alle officiële wegen in België, in de eerste helft van de negentiende eeuw, behoorde het gebied namelijk nog tot Pruisen. Toeristen hoor je hier alle talen spreken, ze komen van overal naar dit gebied dat ook wel de 'ruige tuin van Europa' genoemd wordt. Dit gebied is niet alleen een grensgebied tussen België en Duitsland maar ook geografisch is het een grensgebied: de Ardennen en de Eifel raken hier namelijk elkaar. Het gebied is beschermd en ondergebracht in het grensoverschrijdende Natuurpark Hoge Venen-Eifel.

Een zeer bijzondere plaats op deze wandeling is het gehucht Diepert. Verloren tussen de steile beboste heuvels pal op de Belgisch-Duitse grens. Het gehucht telt amper één woning en twee inwoners, broers dan nog. De woning is het vroegere Jägerhaus Schröder, genoemd naar de boswachter Andreas Schröder die hier in 1885 een huis bouwde. Zijn zoon begon hier een herberg, we kunnen ons amper voorstellen wie de klanten waren want er is kilometers ver geen huis te bekennen. Verschillende generaties lang bleven de Schröders de herberg uitbaten. Maar vandaag hangt nog steeds de boodschap op de deur die vermeldt dat het café gesloten is sinds... 01.01.2005! De reclameborden van Diekirch zijn nooit van de muren gehaald. De landsgrens loopt door de moestuin. Diepert ontvangt nog steeds elektriciteit en water uit Duitsland, terwijl de telefoonlijn uit België komt. In de bossen rond Diepert moet je verborgen oude grensstenen zoeken om je weg te zoeken. Deze stenen zijn meer dan honderd jaar oud. Ze raken met de tijd overgroeid met mos en geraken zoek tussen de begroeiing. Maar de stenen moeten wettelijk regelmatig gecontroleerd en onderhouden worden. Belgische ambtenaren van het Ministerie van Financiën en hun Duitse tegenpolen gaan dan ter plaatse om de stenen vrij te maken. Ze krijgen ter plaatse ook een opknabbeurt, de stenen bedoel ik. De 'B' wordt opnieuw geschilderd door een Belgische ambtenaar en de 'D' door een Duitse collega. Elk met zijn eigen pot verf, zo staat het in de wet! En alles wordt dan ook nog zorgvuldig genotuleerd door waarnemers ter plaatse, want de stenen moeten exact blijven waar ze staan!

De Oostkantons zijn zeer moeilijk te bereiken met het openbaar vervoer. Alle spoorlijnen werden opgebroken en geasfalteerd tot fietspad. De laatste kilometers van de wandeling volg je trouwens zo een fietspad op de Vennbahn, de vroegere spoorlijn van Aken naar Luxemburg. De inrichting van dergelijke fietsroute kost €200.000 per kilometer. Voor dat geld vinden wij dat ze op zijn minst ook een grasstrookje voor wandelaars en ruiters naast het asfalt hadden kunnen voorzien.

BESCHRIJVING

Van Burg-Reuland naar Stoubach aan de Duitse grens

De wandeling start met een bezoekje 'à la carte' van de burchtruïne. Met de rug naar de kerkdeur ga je enkele meters naar rechts en dan onmiddellijk linksaf, het straatje Kostergasse. De wit-rode markeringen van de GR5 en de bewegwijzering van het lokale wandelnetwerk brengen je in geen tijd bij de ruïne. Je kan rond de ruïne langs de kasteelmuur wandelen maar helemaal de moeite is het om binnen de kasteelmuren de toren te beklimmen voor een uitzicht. Na een bezoek aan de ruïne keer je terug naar de kerk.

Met de rug naar de kerkdeur ga je enkele meters naar links, dan even naar rechts over de hoofdweg door het dorp en heel snel sla je linksaf in het straatje Peckeneck. Tegenover nummer 105 sla je linksaf, een straatje dat zowaar door een oude hofstede loopt. Voorbij de hofstede loopt het asfaltwegje over een beek en hier moet je het asfalt verlaten: onmiddellijk na de beek neem je een graspad naar rechts. Het weinig gebruikte pad brengt je snel op het fietspad. Als je je omdraait, zie je de burcht mooi staan. Amper een paar meter naar rechts op het fietspad en dan linksaf, een steil paadje. Na het steile maar korte klimmetje kom je op een kruispunt van paden: je gaat hier rechtdoor en je volgt dus het pad dat langs een weide stijgt. Onze wandeling loopt nu een eindje samen met de legendarische GR5. Je blijft het klimmende pad volgen tot op een plateau met een weids uitzicht, er staat hier een bank en een kruis en rechts in de verte staat een pyloon. Je gaat hier rechtdoor en je volgt een asfaltwegje. Na driehonderd meter splitst het asfaltwegje: links een dalend asfaltwegje en rechtdoor een stijgend asfaltwegje. Op deze splitsing sla je rechtsaf en je neemt een grasweg tussen akkers. De mooie weg loopt het bos in, je blijft steeds het meest gebruikte pad volgen. Dat pad daalt lange tijd door het bos naast een beekvalleitje. Aan het einde van de afdaling kom je op een brede kiezelweg in een andere beekvallei, volg deze brede weg naar links. De weg brengt je snel in het gehucht Stoubach. Je volgt de asfaltweg even naar links en dan snel rechtsaf, de Brückenweg. Dit dalend asfaltwegje brengt je snel bij de Our, je steekt de rivier over die hier de landsgrens vormt. Je wandelt dus Duitsland in. Tijdens onze vele verkenningen in de maand september hebben wij geen enkele keer kunnen weerstaan aan het terras van hotel-restaurant Am Alten Mühle. Toegegeven, grote weerstand aan de verleiding hebben wij ook niet willen bieden. Wat een ligging, wat een zalige rust in dit dal... Je kan hier lekkere verse forel uit de Our eten. Wandelaars met last van een zwak karakter – zoals wij – zullen hier bij mooi weer ongetwijfeld moeilijk weggeraken.

Naar Diepert

Net voorbij de brug volg je de weg naar links, richting Lützkampen. Net voor het laatste huis van het dorp, een mooi wit huisje aan een beek met schattige hartenluikjes voor de ramen, verlaat je de weg en je slaat scherp linksaf in een grasweg die vertrekt bij een weide-ingang. De weg loopt langs de bosrand en de weg kan 's zomers begroeid zijn met hoog gras. Bij de ingang van een volgende weide loopt de weg in het bos verder naast de weide. Omdraaien verplicht voor een mooi zicht op de riviervallei en Stoubach. Bij een stal verwijdt de weg zich van de weide en loopt het bos in. Je begint hier aan een klim over een schitterend pad door een vochtig naaldbos waar de ochtendzon glorieus

binnenvalt. Bij een open plek stijgt het pad verder langs de bosrand, het pad is hier opnieuw met gras begroeid. Aan het eind van de beklimming kom je op een grasweg die zich enkele meters verder naar rechts splitst, deze grasweg moet je gewoon oversteken en je volgt een spoor door de begroeiing langs de rand van een sparrenbos. Na enkele tientallen meters kom je op een volgende grasweg, deze volg je naar rechts richting Diepert.

De weg is nogal wild begroeid met hoog gras en stijgt nog verder. Gaandeweg krijg je een mooi uitzicht maar hiervoor moet je je wel omdraaien, zie je trouwens de pyloon van eerder op de wandeling? Bij het begin van een sparrenbos rechts laat je een grasweg rechts liggen en je volgt de weg rechtdoor verder door het bos. Je stapt nu op het hoogste punt van de berg. Snel komt er een weg van rechts en enkele meters verder dwars je een andere weg. Rechts zie je een eerste grenspaal in het bos langs de weg staan, maar je gaat rechtdoor. De weg daalt af tot op een asfaltweg. Je bent nu in Diepert, een merkwaardig gehucht dat slechts bestaat uit het vroegere boswachtershuis-café Schröder en geen enkel ander huis. Het boswachtershuis ligt in een droomlandschap van beboste steile heuvels. De asfaltweg loopt naar rechts Duitsland in en naar links België.

[Volgende paragraaf weglaten wegens totaal irrelevant en veel te lang.

Noch naar links op de asfaltweg noch naar rechts vind ik een weg door de bossen. De topografische kaarten die ik bij me heb zijn onduidelijk. Ik sta verloren op de grens. Een mannetje op het erf heeft me in de gaten. Hij draagt een blauwe overall natuurlijk en ziet hoe ik met al die grote topografische kaarten sta te klungelen in de wind. Ik vraag hulp met een armbeweging en hij komt naar me toegesloft. 'Wo wollen Sie hin?' Tja, waar wil ik eigenlijk naartoe, weet ik het zelf wel? Ik heb geen specifiek doel, zolang de weg maar mooi is. 'Weg durch den Wald?', vraag ik onnozelweg. De man trekt grote ogen en begrijpt er niets van, een mens zonder bestemming? Hij schudt het hoofd. Ik ben teleurgesteld en zie mijn ontwerp voor een nieuwe wandeling in het water vallen. Ik heb geen zin om kilometers over een asfaltweg te stappen, eigenlijk wil ik rechtsomkeer maken en naar huis. 'Kein café mehr?' vraag ik om toch iets te vragen. Plotsklaps verandert de man in een spraakwaterval. Ik krijg in tien minuten tijd een verhaal met alle belangrijke hoogtepunten uit een leven. Over de landsgrens die vroeger dwars door het huis liep. Over zijn grootvader die in 1919 bij de opmaak van het Verdrag van Versailles moest kiezen tussen Duits en Belgisch staatsburgerschap en voor het laatste koos. Over de elektriciteit en de telefoonlijn die nog steeds van Duitsland komen. Over de fles schnaps die op tafel aan de Duitse kant van de grens moest staan en de limonadeglazen aan de Belgische kant, wegens het in 1918 ingevoerde verbod op sterke drank in België. Over de televisie die ooit langskwam om het huis met de grens erdoor te filmen. Over de zondagen waarop er vroeger heel wat volk kwam kleiduifschieten. Over moeder die te oud werd voor het café. Over de herten die zijn aardappelen op het veld komen opeten. Over zijn broer met wie hij hier samenwoont. Over die Aalstenaar die hier vroeger altijd kwam jagen. Als ik aangeef dat ik toch stilaan verder zal moeten, werpt de man een blik op de kaart met mijn geplande wandelroute erop ingetekend. 'Sonst müssen sie diese Weg folgen', zegt hij en hij wijst naar zijn tuin. Tussen het huis en de schuur vertrekt dus een weg! Ja, die kon ik natuurlijk niet zien van waar ik stond op de

asfaltweg! We stappen samen richting schuur waar de weg vertrekt langs het bord 'Durchfahrt verboten'. En de man vertelt verder. Over de rommel die hij eens moet opruimen. Over de fietser die hier vanmorgen de weg kwijt was. Over zijn gras dat kapot gaat als er teveel ruiters te paard passeren. Over een muurtje dat nog voor de winter moet gerepareerd worden. Ik laat het jagershuis achter me en voeg Diepert toe aan de lijst van unieke plaatsen om nooit te vergeten.]

Langs oude grensstenen

Je steekt de asfaltweg over en je loopt het erf van het oude boswachtershuis op. Bij het einde van het hui sla je rechtsaf, een weg tussen het huis en de schuur. Voorbij het huis loopt de weg onmiddellijk een donker en groot sparrenwoud in. Links beneden in het bos een beekvallei. Na een halve kilometer loopt de weg over het beekje. Je slaat linksaf. Er zijn hier twee wegen en je neemt de meest linkse, de dalende weg dus die het dichtst bij de beekvallei loopt. Een keer is er een onduidelijke stijgende weg rechts maar je blijft de dalende weg volgen. Wanneer de weg het bos uitloopt, verandert hij van karakter: hij begint stevig te stijgen en hij wordt helemaal overgroeid. Je komt op de kam. De weg loopt weer het bos in en begint te dalen maar je moet de weg hier verlaten. Op het hoogste punt van de weg sla je rechtsaf, er staat hier een eik. Je stijgt over de kam en je gaat nu een heel eind de landsgrens minutieus volgen. In het begin is er nog sprake van een weg, langs een sparrenbos op Belgische bodem links. Wat hoger moet je zeer aandachtig zijn om de grens te volgen: je moet hier de weg volgen die tussen het bos met grote sparren rechts (op Duitse bodem) en het bos links (op Belgische bodem) waar de sparren kleiner zijn en dichter op elkaar staan. Blijf zo aandachtig mogelijk tussen de twee bossen wandelen, ook als de grens overgroeid wordt. Bij het einde van dit overgroeid gedeelte vinden speurneuzen de eerste grenssteen op dit gedeelte, het is grenssteen nummer 98! Hier kan je zowaar een eindje over een grasweg wandelen, pal op de grens. Aan het einde van de grasweg staat grenssteen 99. Het pad wordt nu moeilijker te volgen. Je moet dezelfde richting aanhouden maar dat is hier niet eenvoudig in dit grensoverschrijdende beukenbos zonder herkenningpunten. Het devies luidt: rechtdoor. Als het goed is, kom je snel bij grenssteen nummer 100. En als het niet goed is, moet je blijven zoeken tot je hem vindt. Je ziet deze steen al van ver staan in het open bos. Nu wordt het pad nog wat moeilijker te volgen. Je moet nog steeds dezelfde richting blijven volgen maar de begroeiing wordt nu dichter en de grens minder duidelijk te onderscheiden. Grenssteen 101 vinden blijkt zelfs voor ervaren grenssteenzoekers een uitdaging! Het is niet zo heel erg als je hem niet vindt, nummer 102 is veel belangrijker! Je komt op een plaats waar je het spoor helemaal bijster dreigt te raken. Het is een grote halfopen plek met hoge sparren die ver uit elkaar staan en met nog zichtbare sporen van kapwerken. Je hebt er zelfs een uitzicht. Rechts van de open plek staat een omheinde plek sparren maar dat is helemaal de verkeerde kant. Je moet bij het begin van de open plek uiterst links houden, opnieuw langs de rand van een sparrenbos aan Belgische kant. Hier moet je absoluut grenssteen 102 zien te vinden, hij staat aan de rand van de open plek maar hij staat tussen de begroeiing en van op de open plek kan je hem onmogelijk vinden. Bij deze grenssteen maakt de grens een haakse bocht naar links, en dat moet jij dus ook doen. Je moet hier tussen loofboompjes aan de linkerkant en sparren aan de

rechterkant wandelen. Je daalt stevig af. Onderweg kom je nog een paar niet genummerde en kleinere steentjes tegen die waarschijnlijk ook een functie hebben als afbakening van de grens. Bijna helemaal beneden blijf je links van een grasplek en je komt bij een beekje. Grenssteen nummer 103 staat enkele tientallen meters links van de grasplek, midden in de 'bach'. Je steekt het beekje over, je klimt de berm op en je komt op een bosweg. Aha, een weg! Linksaf.

[Zoals bij elke wandeling op www.originelewandelingen.be is dit slechts een tochtsuggestie en kunnen wij geen doorgangsrecht garanderen. Dit geldt in het bijzonder voor de bovenstaande passage langs de grens waarbij je soms zonder duidelijk pad moet wandelen. Wil je absoluut zeker zijn dat je op een toegelaten weg blijft, volg dan de alternatieve route aangeduid op de wandelkaart. Hierbij volg je niet de grens maar blijf je op de weg die van de kam afdaalt naar de beekvallei waar je kan inpikken op het vervolg van de route. Als wandelaar ben je zelf verantwoordelijk voor het respecteren van de wettelijke toegankelijkheidsregeling.]

Door Duitsland naar Auel

Bijna onmiddellijk kom je bij een ander beekje. Hier moet je de bosweg verlaten en een graspad opgaan dat rechts naast het beekje loopt. Het pad loopt door een brede open strook met lage begroeiing tussen grotere sparrenbossen. Het pad is met gras begroeid en stijgt stevig. De klim duurt lang, onderweg laat je een zijweg rechts liggen en je stijgt nog verder. Als de grootste stijging achter de rug is, draait de weg naar links en loopt het bos in. Zie je door het bos dat jagershuisje? Daar gaat de wandeling niet naartoe maar dit huisje biedt wel een sympathiek picknickplekje. Daarvoor neem je de kiezelweg naar rechts. Ik heb het hen niet kunnen vragen maar ik ben er bijna zeker van dat de jagers het niet erg vinden dat je op hun bankje zit. Voor het vervolg van de wandeling sla je dus linksaf als je op de kiezelweg komt.

Na honderd meter sla je scherp rechtsaf in een breed bospad. Het is niet omdat hier links een grenssteen staat dat je weer halsoverkop de wildernis moet induiken! Je blijft gewoon op het brede bospad. Honderd meter verder verlaat je het bospad en je neemt een mooi graswegje aan de linkerkant. Dit wegje daalt zacht door het bos. Op de plaats waar het wegje verbreedt moet je nog even verder maar je moet zeer goed opletten. Net voor de weg begin te stijgen zie je links van de weg een wilde grasplek. Wel, je moet hier linksaf slaan en een paadje nemen dat in deze grasplek vertrekt. Wat een schitterend paadje, bijna niet te zien en dwars door de dichte begroeiing. Na een tijdje wordt het pad wat breder en beter begaanbaar. Wat een schitterende verborgen weg! Hij daalt naast een beekvalleitje door het bos. De weg eindigt bij de ingang van een weide aan de linkerkant. Je blijft rechts van de weide en het beekje en je neemt de brede stijgende weg. Op de volgende splitsing hou je rechts en je stijgt verder.

Je komt aan de bosrand en je slaat rechtsaf, een stijgende weg die de bosrand volgt. Voor je zie je in de verte een hoop windmolens en links wordt het panorama steeds grootser. Bij de hoek van het bos kom je op een driehoekig pleintje. Hier neem je de brede weg even naar links en onmiddellijk erna sla je scherp rechtsaf, een grasweg tussen akkers. Je komt snel opnieuw bij de rand van een volgend bos, hier sla je linksaf en je daalt met een aardeweg langs de bosrand. Een paar tientallen meters verder kom je op een andere weg, volg deze naar rechts. Neem de eerstvolgende weg naar links, een mooie dalende weg. Verder wandel je op een grasweg langs een schitterende weide

in een landschap met een Oostenrijks tintje. Aan het einde van de weide neem je een kiezelweg naar links, deze volg je tot in het dorp Heckhalenfeld.

Bij het bushokje steek je de Tallstrasse over en je neemt de Schulstrasse. Bij het Dorfgemeinschaftshaus sla je linksaf langs de kerk, de klimmende Kapellenweg. Een beetje hoger neem je het eerste zijstraatje rechts. Je wandelt langs enkele huisjes het dorp uit. Op een splitsing ga je rechtdoor, een asfaltwegje dat in een schitterend groen weidelandschap loopt. Op een splitsing vervolgt de wandeling naar links, maar als je dorst hebt of gewoon zin in een pauze brengt de kiezelweg rechts je in enkele minuten bij Gasthaus Waldtalsmühle. Als je niet naar dit typisch Duits café gaat, hou je dus op de splitsing links aan. Het asfalt verdwijnt onmiddellijk. Je hebt een mooi zicht op een beekvalleitje in de diepte, roofvogels hoog in de lucht hebben prima zicht op hun prooi. De weg loopt het bos in en je houdt op de splitsing rechts, de dalende weg. De prachtige weg daalt en eindigt na een kleine halve kilometer in een beekvallei. Er is een weg naar links, een weg rechtdoor door een beekje maar je slaat rechtsaf, over een brug. Voorbij de brug staat een bankje, je slaat hier linksaf. Een goede honderd meter verder, net voor een splitsing, moet je de weg verlaten aan de linkerkant. Je neemt een paadje dat door een beekje loopt en langs de rand van een weide. Bij de bosrand neem je het pad naar rechts. Je blijft dit schitterende pad volgen, boven de beek vallei. Na iets meer dan een kilometer is er een grasweg links en een geïsoleerd huis rechts, je volgt hier de grasweg gewoon verder rechtdoor tot op een asfaltweg. Je volgt de asfaltweg naar links en je loopt zo het dorp Auel in. Je blijft de hoofdweg volgen tot bij de mooie kapel van het dorp, aan de achterkant van de kapel heb je een mooi uitzicht op de vallei van de Our.

Bij de kapel volg je de hoofdweg naar rechts. Je laat een zijweg rechts liggen. Net voor een bocht naar links laat je nog een zijstraatje rechts liggen en in de bocht verlaat je de asfaltweg, je neemt een kiezelweg aan de rechterkant die langs een boerderij loopt. Dus eigenlijk blijf je dezelfde richting aanhouden. Op het kruispunt neem je de meest linkse weg, de Vennbahnweg. Deze leidt je naar de Our. Je moet hier de rivier oversteken. Toen wij er waren was de brug voor wandelaars en fietsers weggespoeld door de zware overstromingen van juli 2021 en de toestand ter plaatse was lekker chaotisch. Wandelaars en fietsers die niet door het water durfden zagen wij hier ontredderd stranden. Hun app toonde hier nochtans een brug! De plaatselijke boer probeerde platen op de bodem van de rivier te leggen want zijn koeien aan de overkant moesten dringend naar binnen en geraakten niet aan de overkant met al die stenen op de bodem.

Je steekt dus de rivier over en aan de overkant neem je de mooie veldweg tussen de weiden. Waar de weg naar rechts draait ga je verder rechtdoor, de weg die verder langs de kleine elektriciteitsleiding loopt. Op het volgende kruispunt volg je de weg naar rechts en je komt op het fietspad dat aangelegd werd op de Vennbahn. Je volgt de oude spoorlijn naar links, wandelaars stappen liever op de kiezelweg naast het fietspad dan op het geasfalteerde pad. Je komt bij het vroegere station van Reuland en je volgt de asfaltweg tot op een verkeersweg bij een oude steengroeve. Je slaat rechtsaf en je volgt het fietspad dat links naast de verkeersweg loopt. Het fietspad verwijdert zich snel van de verkeersweg, loopt over een beekje en brengt je opnieuw op een andere verkeersweg. Deze steek je over en je volgt het fietspad verder. Dit fietspad leidt je terug naar Burg-Reuland, een kilometer verder. Maar natuurlijk geef je de voorkeur aan het mooie smalle wandelpad dat wat verder vertrekt en links naast het fietspad loopt.